

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

28. Quomodo diuinæ pietatis animæ necd[um] plenè purgatæ ipsæmet ob
reuerentiam diuinæ maiestatis se subducunt amplexibus sponsi, donec
perfectè mudentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

re poterat, qui in luce cogitationes infallibilis veritatis, tam Deo quam etiam omnibus cælicolis, euidentissimè non appareret Vnde diuinitus intellexit, quod cuiuslibet hominis status similiter patet Deo & omnibus sanctis per æterna sæcula. Quod autè Dominus dixit per Prophetam; In quacunque hora conuersus fuerit peccator, &c. sic intelligendum est, quod non recordabitur Dominus ultra peccatorum condigna pœnitentia deletorum ad iudicandum. Veruntamen iugiter apparebunt in nobis singulæ maculæ peccatorum nostrorum ad laudem & gloriam dulcissimæ misericordix eius, qua tam benignè pœnitentibus peccata dimisit, & insuper tam multimodis beneficiis suæ diuinæ pietatis nos circumuenit, ac si nunquam contra ipsum in aliquo deliquissemus. Singula etiam opera nostra bona, cogitationes, verba, voluntates, quas unquam pro amore & laude Dei perfecimus, similiter in sempiternum efflorescunt ad laudem ipsius, (cuius dono & cooperatione vestra perfecimus) & ad cumulum gaudiorum nostrorum, sicque semper pro inuicem laudabimus & amabimus Deum, qui in Trinitate perfectæ viuens & regnans, operatur omnia in omnibus nobis.

*Ludovicus Blosius cap. 13. Monilis spiritualis, ex lib 5.
Insinuat. diuinæ pietatis. Animæ necdum plenè
purgatæ ipsamet ob reuerentiam diuinæ maiestatis*

tis se subducunt amplexibus sponsi, donec perfecte mundentur.

CAP. XXVIII.

QVum quaedam virgo monasterij beatae Gertrudis, post iuuenilem aetatem in virtutibus sanctae religionis peractam, defuncta esset, vidit eam, ipsa Gertrudis in magna luce & vario ornatu adstare Iesu Christo: quae tamen tanquam sponsa verecunda vultum dimittes, nitebatur se subducere, non ausa leuare oculos ad gloriam diuinae maiestatis. Hinc Gertrudis zelo pietatis ducta, dixit ad Dominum: Eia benignissime Deus, quare hanc filiam tuam non suscipis inter suaues amplexus tuos, sed eam tanquam alienam tibi adstare permittis? Ad quae verba Dominus videbatur blandissima serenitate extendere dexteram suam tanquam amplexaturus animam. At illa cum delicata quadam reuerentia subtraheret se. Quod multum admirans Gertrudis, ait anime: Quare subducis te amplexibus sponsi tam amabilis? Cui illa: Quia nondum purgata sum, sed adhuc maculae aliquae me incompositam reddunt. Etiam si omnino liber ad caelum accessus mihi pateret, ego tamen (dicente iustitia) memetipsam sponte subtraherem, quum sciam me tam glorioso sponso nondum conuenire. Tum Gertrudis: Et tamen videris iam quasi glorificata. Ad quod anima: Illam, inquit, beatitudinis gloriam, quam sancti ex visione

visione & fruitione diuinitatis cum plena remuneratione obtinent, nulla anima mereatur accipere, donec ab omni macula perfectè purgata, intret in gaudium Domini sui.

Ludovicus Blosius cap. 10. Monialis spiritualis, ex lib.

Insinuation. diuine pietatis. Sine tribulatione & molestia regnum Dei obtineri non potest.

CAP. XXIX.

Qum virgo Gertrudis commiseratione mota, oraret pro quadam persona, quam audierat impatienter conquerentem, quod Deus grauamina sibi immitteret salutis suæ minus conuenientia: respondit ei Dominus: Dices illi, pro qua oras, vt quia sine aliqua saltem tribulatione vel molestia regnum caeleste obtineri non potest, eligat atque indicet quænam grauamina sibi vtilia esse putat: & quum hæc ipsi euenerint, seruet patientiam. In quibus verbis Domini Gertrudis intellexit, periculosissimū genus impatientiæ esse, quando homo peruersè ac superbè eligere vult quæ ferat: dicens salutis suæ minus competere, seque non posse sustinere ea grauamina, quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim, vt quilibet semper cõfidat illud conuenientissimū & vtilissimū esse, quod sibi Deus imponit, aut euenire permittit: & quādo hoc non omninò patienter sustinet, inde seipsum humiliare debet. *Ex lib. 4. cap. 4. Spiritualis gratia. Quod adhuc uiuentes sunt felicissimi.*

Rr 3

CAP.